

Friständigheten

De rörelser som präglade slutet på 1900-talet i samband med murens fall och det kalla krigets slut formade en frihetstanke som grep tag i allt flera. Den uppfattades som självklar och oproblematiserad. Den har dock visat sig omöjlig i den form den utvecklade sig i vilken man behöll de gamla strukturerna, normerna och principerna i tron att liberalismen självklart skulle segra. I praktiken har det visat sig att bibehållandet av det gamla och tron på kommersialismens möjligheter har skapat nya maktcentra som dominerar individens liv minst lika mycket som innan "frigörelsen". Frigörelsen måste därför ha en djupare förändring i vårt förhållande till varandra. Vi kan inte

längre se det som möjligt att några får ta sig friheten att bestämma över många – varken i enskilda samtal, i jobbet eller i samhället. Detta förhållningssätt har vi kallat friständighet. Detta innebär att stå för sina rättigheter utan att kränka andras.

Om friständigheten kränks vet vi att det uppstår kraftiga negativa konsekvenser. Istället för att se sig bunden vid vad andra bestämmer behöver vi i vårt samspel utveckla en friständighet i synen på sig själva och samspelet med andra. En konsekvens blir att i stället för att skapa ordning genom påtryckningar, straff och tvång måste alla acceptera att ett konstruktivt samspel endast kan utvecklas genom partnerskap.